

Intervju med M. Anna Packalén Parkman

Peter Eklund samtalar med prof. M. Anna Packalén Parkman med anledning av hennes utmärkelse

Prof M Anna Packalén Parkman är en synnerligen aktiv person och har många intressen att hantera. Hon är forskare, lärare och ansvarig för polskundervisningen vid Uppsala universitet. Hon är en av initiativtagarna till att det nybildades en Svensk Polsk Förening i Uppsala under 2006. Hon är aktiv i styrelsen för föreningen och har genom sitt stora kontaktnät medverkat till att det kommit till stånd många olika intressanta aktiviteter i Uppsala. Hon har varit drivande i samband med arrangerande av Polendagar i Uppsala. Aktiviteterna är såväl inom yrket såsom av ideell karaktär. Hennes långa och fruktbara arbete har nu uppmärksamats av Polens president och hon har tilldelats en förtjänstorden.

Vilken utmärkelse har du fått?

Den polske presidenten Lech Kaczynski har tilldelat mig Officerskorset av Republiken Polens Förtjänstorden (på polska Krzyz Oficerski Orderu Zaslugi RP).

Varför får du den?

I motiveringen stod det att jag får Förtjänstorden för mina insatser inom polsk kultur och litteratur utomlands och för spridning av och kännedom om dessa i Sverige samt för mitt mångåriga arbete som universitetslärare och forskare och översättare inom ämnet polska.

Vad har varit och är din drivkraft i inom detta område?

Först och främst – hur banalt och patetiskt det än låter: kärleken till mitt (foster)land, dess språk, dess folk, dess historia, kultur och – inte minst – litteratur.

Vad har varit och är din drivkraft i att sprida information om Polen?

Under studietiden i Polen, då jag läste slaviska språk parallellt med nordiska språk (med huvudinriktning svenska) blev jag intresserad av Sverige och Sveriges språk och kultur, mycket tack vare min far som forskade i nordiska språk men också tack vare min förste lärare i svenska vid Poznan universitet, Stefan Lundin. Ett års stipendium från Svenska Institutet resulterade i att jag ”fastnade” i Sverige, valde och blev antagen – efter att ha våndats om jag skulle forska i nordiska eller slaviska språk – på forskarutbildningen i det senare ämnet. Som du ser segrade polskan över svenskan! Situationen blev nu omvänd: i stället för att i Polen sprida kunskap om Sverige började jag att i Sverige förmedla kunskap om Polen. Svenska språket hade jag ju i bagaget redan vid

ankomsten så på så vis blev det lättare att komma in i det svenska samhället och sprida s.a.s. mitt "polska budskap" här. Efter min doktorsavhandling inom ämnet polsk litteratur fortsatte jag på den polska banan och det gör jag än idag.

Vad innebär det för den framtida karriären?

Tja, det kommer att visa sig. Framför allt är jag glad att ha blivit sedd och uppmärksammas på det viset, just i egenskap av en lärare och forskare i polska, särskilt i dessa för s.k. "små språk" (och polska hör dessvärre till sådana...) hårda tider då resursfördelning, särskilt i den akademiska världen, blir alltmer ogynnsam för humaniora. Men det är överhuvudtaget inte alltid så lätt att vara ambassadör för sitt eget land i ett annat land, där Polen kanske inte alltid haft det lätt att få en rättvis bild och – i ännu större grad – den respekt landet och dess människor förtjänar. Fast det har ju ändrats mycket angående den saken på sista åren i Sverige.

Vad menar du?

Ja, jag har ju sagt det tidigare och kan gärna säga det en gång till, nämligen att jag hoppas att utvecklingen i framtiden av de politiska, kulturella, vetenskapliga kontakterna och det alltmer utbredda utbytet inom näringsliv och turism kommer att kunna bidra till att det gamla begreppet "Polsk riksdag" som fortfarande är så levande i dagens Sverige så småningom ska kunna kompletteras med en mera nyanserad bild av Polen och polackerna.

Men för att svara på din tidigare fråga: jag hoppas att denna utmärkelse kommer att också fungera som en signal för min svenska omgivning att mitt arbete inom ämnet polska (i dess vida mening) uppskattas även utanför Sveriges gränser.

Innebär det några förpliktelser?

Utan tvekan! Fast jag vill inte kalla det för "förpliktelser". Tvärtom, nu känns det ännu mer meningsfullt och roligt att fortsätta med och utvidga min verksamhet, både inom och utanför den akademiska världen.

Och en sista fråga; Hur känns det att få denna fina utmärkelse?

Svaret är kort: det känns helt enkelt underbart!

Vi deltar i Annas glädje och är också stolta över den uppmärksamhet och uppskattning som visats henne. Vi ser fram emot fortsatta goda initiativ från Annas sida och vi tror att det blir ännu svårare för presumtiva deltagare på olika aktiviteter i Uppsala att kunna säga nej till Anna. Hennes förmåga att kunna locka intressanta personer till våra aktiviteter är fenomenal och omvittnad. Och med den ytterligare tyngd och auktoritet hon nu får i och med presidentens förtjänstorden kan det bara bli ännu mer intressant och bättre i arbetet med kontakterna länderna emellan.

Peter Eklund